

SPELER GODS DAVID

SPELER GODS

‘Hosanna, Zoon van David,
Gezegende die komt
in de Naam des Heren’

zo klonk het bij de grote intrada
toen Jezus op een ezeltje gezeten
Jerusalem binnenreed
en tot koning werd uitgeroepen.

(Illustraties: Pieterskerk te Turnhout)

Pieter

je bent
een bergmassief
dooraderd met adem
louter van trouw

je bent
de fundering
de bodem der aarde
die de hemel schraagt

je bent
de atlas
die onwankelbaar
de wereld draagt

je bent
christoffel
met de mensheid
op je schouders

je bent
daarom echter
geen opper
en geen hoofd

je bent
de basis die
door God zelf
wordt betreden

je bent
de vader die
zijn kinderen
de moederkerk indraagt

Responsorium

oermensen hebben
in psalmen
je bezongen
toegeschreeuwd

zij dansten
wat zij zongen
zij deden
wat zij baden

jij was een
hartstochtelijke
geestkrachtige
god voor hen

je woedde
om mensenleed
je ontworstelend
aan het kwade

je lach
niet te bedaren
je huilen
klinkt alom

jij minnaar
van mensen
gerechtige
eeuwige trouw

in psalmen
jezelf uitgesproken
je leven uitgezongen
voor altijd

wij bidden
wat je volk bad
wij zingen
wat jij ons zong

om in koor
jou die met ons
zingt en danst
te bezingen

psalmzang
beurtzang
tussen jou
en ons

Herder David

Herdersjongen uit Bethlehem - Jezus was zijn verre zoon.

‘Een dapper man, welbespraakt en flink van gestalte’.

‘Als ik de schapen van mijn vader hoedde en er kwam een leeuw die een lam van de kudde weghaalde, dan ging ik hem achterna, sloeg hem neer en redde het lam uit zijn muil.

En wilde hij mij aanvallen, dan greep ik hem bij zijn manen en sloeg hem dood. Leeuwen en beren heb ik neergelegd’.

Samuël, profeet van Jahweh, werd gezonden om een nieuwe koning te zalven voor Israël.

‘Vul je kruik met olie en ga naar Jesse, de Bethlehemiet; onder zijn zonen heb ik mij een koning uitverkoren’.

‘Toen Jesse zijn zeven zonen aan Samuël had voorgesteld, zei deze: geen van hen heeft Jahweh gekozen. Daarop vroeg hij aan Jesse: zijn dat al je zonen? Hij antwoordde: de jongste ontbreekt nog; die is bij de kudde. Samuël zei tot Jesse: laat hem dan halen; we gaan niet aan tafel voordat hij hier is. Hij liet hem dus halen. Het bleek een blonde jongeman te zijn, met mooie ogen en een prettig voorkomen. Nu sprak Jahweh: sta op - hem moet je zalven, want hij is het! Samuël nam dus de oliekruike en zalfde hem in de kring van zijn broers. En van die dag af rustte de geest van Jahweh op David’.

Hij was een muzikaal natuurtalent. Hij speelde prachtig citer en werd zelfs genodigd aan het Hof. Hij was een danser.

‘Toen de Verbondsark werd teruggehaald, danste David en heel het volk van Israël geestdriftig voor Jahweh uit, onder gezang en het spelen van citers en harpen, tamboerijnen, bekkens en cymbalen’.

‘Toen de Ark in de Davidsstad aankwam, danste David in extase voor Jahweh uit, slechts met een linnen borstkleed omhangen. En onder gejuich en hoorngeschal bracht David met heel het volk van Israël de Ark van Jahweh over’.

‘Toen de Ark werd binnengebracht, keek zijn vrouw Mikal door het venster naar beneden. Zij zag koning David springend en dansend voor Jahweh uitgaan en voelde een diepe minachting voor hem’.

‘Toen David naar huis ging om zijn gezin te begroeten, kwam Mikal op hem toelopen en beet hem toe ‘wat heeft de koning van Israël vandaag weer een goede beurt gemaakt! Je hebt je onder de ogen van de slavinnen van je onderdanen ontbloot, zoals de eerste de beste van het volk dat doet!’

‘Maar David zei haar: het was voor Jahweh dat ik danste! Voor Jahweh zal ik blijven dansen. Ik zou mij nog wel dieper willen vernederen -al vind jij dat bespottelijk- als ik daardoor in achtung zal stijgen bij de slavinnen waarover je het hebt’.

David was een dichter en zanger.

Aan hem danken we de mooiste herderspsalm (psalm 22): Mijn herder is de Heer.

De psalmen die hij dichtte, zong, speelde, danste zijn levensliederen. Hij zong zich uit in poëzie.

Op zijn psalmen is het Officie -het dagelijks koorgebed- gebouwd van religieuzen. Dit is het gebedskader voor het 'organisch leven van de ziel. Hierin zijn de psalmen het dagelijks voedsel, de levensdrank van uur tot uur.

Het psalmgebed, de psalmzang is door de eeuwen heen verstaan als het 'klassieke' bidden van de mens in zijn worsteling met God. Oud en nieuw: 3000 jaar oud en na het jaar 2000 blijft het de eeuwen tegemoet gaan.

Dit is een zuivere bron van spiritualiteit, waarin Gods allesoverstijgende werkelijkheid en Gods nabijheid in alles met elkaar verweven zijn, waarin liefde met God en met de mens onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, waarin de geestelijke én zinnelijke wereld van God en mens beiden aan het licht treden.

De psalmen zijn tegelijk levensdansen.

Onvoorstelbaar dat David bij het bidden van de Uittochtspsalmen 114 'Toen Israël wegtrok uit Egypte' in een gemakkelijke stoel bleef zitten. Dit is een reidans, een processiedans. Een danser als David staat steeds op om te dansen, wanneer hij lijfelij ondergaat wat hij geestelij overweegt. Hij danst als hij bidt - hij bidt als hij danst. Zal zijn lichaamstaal de nieuwe mens weer uitnodigen tot de dans?

David was een minnaar. De liefde dreef hem. Hij hield van zijn volk, hij hield van mannen en van vrouwen. Als het om het heil van zijn volk ging, vocht hij als een leeuw.

Als het om de liefde ging -of als de lust hem dreef- kende hij echter óók geen grenzen. Dan was hij een gevaar voor zichzelf en voor anderen. Zijn begaafdheid om hartstochtelijk en teder met het leven om te gaan was tevens zijn zwakheid. Liefde is een vuur. Het overkwam hem dat hij zélf een leeuw werd, die het enige lam van een herder wegsleepte en de herder liet vermoorden.

Maar door God neergeslagen, kon hij ook weer vol spijt zich op de grond werpen en om vergeving vragen.

Zijn onsterfelijke psalm 50 'Miserere' bad hij in een boetekleed.

David, voorganger in de liturgie van de zinnen, het lijfelij met God zijn. God, de immer warmende bron van zijn bestaan. Terwijl hij in zijn leven de mooiste meisjes rond zich had verzameld en met hen het feest van de liefde had gevierd, werd hij in zijn laatste dagen gewarmd door een jong meisje dat bij hem sliep. Maar hij had geen gemeenschap met haar, wordt vermeld. De koning was zeer oud.

David, de vrolijke Herder.

David

Ster
van Bethlehem
Springer
in het veld
Slinger
steen des aanstoots
Strijder
voor het volk

Opper
hoofd van stammen
Leider
door de tijd
Priester
zonder wijding
Herder
van Israël

Speler
met vuur
Minstreler
van Jahweh
Slaper
bij de maagdenbron
Vader
van Gods zoon

Dichter
van dromen
Danser
op straat
Zanger
van het leven
Bidder
van eeuwigheid

Vereerder
van vrouwen
Rover
van het lam
Zonder
van begeerte
Boeter
ter aarde

David

Zoals de kwartelkoning
zich opricht in het koren
en al zijn koninginnen groet,

zo was jij de spartelkoning,
die ons de eredienst der zinnen
dansend hebt vertolkt.

Jij zong je psalmen over straat,
wervelend woei je borstrok op
boven je herdersfluit.

je danste en speelde
je zong het uit van God,
jij wortelstam van Jesse.

Avondsonde

De Zondagsvespers luiden de zondagavond in.

De dag des Heren rijpt.

Iedere dag is als een heel mensenleven:

geboorte in de morgen,

ontplooiing in de middag,

voltooiing in de avond.

In de loop van de dag groeit onze innerlijke

werkelijkheid, we verstillen in de schemering.

We keren terug in onszelf. God komt naderbij.

De zondag is de volheid van God:

de ene goddelijke werkelijkheid, die zich

in drieheid manifesteert, wordt aanbeden

in de 'doxologieën', de lofprijzingen aan

de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Tijdens de Vespers buigen we het hoofd al

bij de aanhef, als na het 'Deus in adiutorium meum'

het 'Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto'

wordt gezongen.

En steeds na iedere psalm gaan we recht staan

voor God, de Drieëne en buigen we in aanbidding.

En na de hymne en het canticum: weer dat lang-

zamer, ingetogener eerbetoon aan

Vader Zoon en Geest.

Zo gedenken wij het Liefdeleven van God zelf,

de Bron van alle liefde.

Wat wij voelen als we liefhebben,

is wat in God leeft. God is liefde.

In beelden ‘zinnebeelden’ ‘denkbeelden’
schouwen wij naar het diepste geheim van
Gods zijn, peilend naar de eigenheid
van Vader Zoon Geest:

In de Vader is God bóven ons, scheppend
ver in tijd en ruimte, alles overstijgend,
van eeuwigheid.

In de Zoon is God náást ons, in mensen
van vreugde en verdriet. levend de droom
van menselijk leven, tastbaar aan ons nabij.

In de Geest is God ín ons, bewonend
de tempel van ons lichaam, ziel van onze ziel,
vuur in ons hart, licht in onze geest.

In de Drieëenheid eren wij God
boven ons, naast ons, in ons -
erkennen wij het in alles aanwezige Leven van God.
God bewoont de dagen, ontvouwt zijn wezen,
leeft zichzelf in alwat is.

De almachtige allieue allesdoorlevende God
in de drie grote golven van bestaan
verleden. heden en toekomst....

‘zoals het was in het begin -
en nu en altijd -
en in de eeuwen der eeuwen’.

Onder de hoede van deze God

‘Divinum auxilium maneat semper nobiscum’
vangt weer een nieuwe scheppingsweek aan.

Vespergebed

Op deze avond
willen wij bij dit moment zijn
en tegelijk terugkeren in het verleden.
Zoals in alle tijden is gezongen
over de menselijke waardigheid
en de gelijkwaardigheid tussen man en vrouw.
Zoals is geschreven,
reeds in de vroegste tijd van de kerk.
Want wij lezen bij de derde opvolger van Petrus,
Clemens Romanus :
‘Toen iemand aan de Heer de vraag stelde,
wanneer Zijn koninkrijk zou komen,
heeft Jezus geantwoord :
Dan, wanneer twee één zullen zijn geworden,
wanneer de buitenkant zal zijn als de binnenkant,
wanneer in de eenheid van de man en van de vrouw
er niet meer man en niet meer vrouw zal zijn’.

God, wij willen Uw Woord door alle tijden heen
op deze avond verstaan,
wij willen begrijpen,
dat de zachte kanten van het leven en van de mens
getuigen van kracht,
en dat geweld het teken is
van innerlijke zwakte.

Wij willen vragen,
dat wij zo waar mogen zijn
in ons eigen leven tegenover elkaar,
dat ons uiterlijke woord
en ons innerlijke gevoel
één mogen zijn.
En wij willen vragen,
dat wij in deze tijd reeds
deelgenoot mogen zijn van het nieuwe
waarin wij verstaan,
dat je als man teder mag zijn
en dat je als vrouw mag opstaan
uit je dienende rol.
Dat wij mensen gelijkwaardig mogen zijn
aan elkaar, zoals Gij ons hebt geschapen.
Dit vragen wij U, God, op deze avond
en moge onder uw zegen deze boodschap
onder ons worden uitgesproken
om ons heen.
Amen.

‘Deus, in adjutorium meum intende’
(aanvang officie)

Aandacht

God, ik bid U dat ik
aandachtig zal mogen zijn
voor mensen om mij heen,
voor alwat mij omgeeft -

dat ik zonder opzettelijkheid
aandachtig zal rondzien in
gezelschap, om waar te nemen
wie door niemand wordt gezien -

dat ik persoonlijke aandacht
mag hebben voor het persoontje
dat de jonge duif is die mij
aankijkt vanuit de broedschaal.

God, ik bid U dat ik
aandachtig zal mogen blijven
opmerkzaam ontvankelijk
initiatiefvol en alert

ook als ik ouder word of
wanneer de werkelijkheid
om mij heen zich geleidelijk
terugtrekt en verstilt.

Mijn aandacht is uw aandacht,
mijn liefde uw liefde
die zich voortdurend
voortbeweegt in uw schepping.

God, ik bid U dat ik
door U geattendeerd mag worden
op de onzichtbare nood
van mensen om mij heen -

daag mij uit tot attenties,
verrassingen vertroostingen
en tot een blij lach die
mensen heelt en geneest

om de heilige intentie te hebben
het beste te intenderen
U aanwezig te laten zijn
in mijn simpele aandachtigheid.

David

sla met je harp
de hartstocht
in ons los

om op hoogten
en in dalen
tot God te gaan

in schreeuwen
en zingen en
in stil gebed